

• Idén augusztus 19. – én, vasárnap, tartjuk államalapítónk Szent István ünnepét, templomunk búcsúját. 10:30-kor kezdjük körmenettel, utána pedig Szentmise. Lesz finom ebéd mise után, aztán délután 1:30 órakor kezdődik a műsor a Láni teremben. Kérem szóljunk már most minél több embernek. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.

Betegeink;

• Rácz Károly	Szabó István
• Bános Magdi	Vodnákné Túri Ildikó
• Iván Teri	Batta Eve nővér
• Szuromi Anzelm atya	Zeller Róbert
• Juhász Kató	Szolga Bálint
• Redler Mária	Janet Rowe
• Hermina nővér	Andrási Gergő
• Donald Halloran	Vörös Magdi
• Mayer Kati	Mike Wojtyla

Halottaink;

• Szabados András	Radnóti Ilona
• Nagy Gyuláné Erzsébet	Gasztonyi Ferenc
• Raymond Romanczuk	
• Horváth gerlák Atya	Zeller Kati
• Hajdú Éva	Németh Anna
• Wéber Éva	Muzsnai Rosália

Ezen a héten a magyar es angol szentbeszéd más és más! / This week the Hungarian and English homilies are different!

(Ter3,9-15; Mk3,20-35) Számos ószövetségi jövendölés emleget egy asszonyt, aki valamiképpen az üdvtörténet központjában van. A Biblia legelején találunk egy éppen ilyen szöveget, mely ma az „ősevagélium” néven ismeretes. Ebben Isten megígérte, hogy ellenségeskedést vet az asszony és a kígyó közé, az asszony ivadéka és az övé közé. Az asszony ivadéka a messiás kell legyen. Mikor az írástudók héberből görögre fordították az ószövetséget, az ivadékot így fordították: Ő. „Ő széttiporja a fejedet, mondta a kígyónak, te meg a sarkát veszed célba.” (Ter3,15) Csak a Kálvária után értette meg végül az emberiség, Krisztus és a sátán hogyan tudnak egymásra halálos csapást mérni.

Évszázadok múltán Isten ószövetségi népe szétvált két, egymással szembenálló királysággá, Izraellé és Judeává. Izrael új királya úgy döntött, hogy többé nem adózik Asszíriának. Mikor Aház, Judea királya elutasította az Assíria-ellenes szövetséget, annak tagjai úgy döntöttek, hogy megtámadják Jeruzsálemet és megbuktatják Aházt. Ez véget vetett volna a Dávid-ház királyságának, melynek örökké tartó voltát

Isten megígérte. Szorultságában Aház adózásra szánta magát, cserébe Asszíria segítségéért. Ezért Isten Izajás prófétát azzal küldte Aházhoz, hogy nem kell Izrael ellen Asszíriával tartania, mert annak segítsége nélkül sem sikerül a Judea elleni terv. Bizonyosságul Aház jelet kérhet, bármilyen nagy jel legyen is az. Mivel a kételkedő Aház már eltökélte magát –, aggályos lelkiismeretet színelve – nem kért semmiféle jelet. Két év múltán Izrael megszűnt mint nemzet. Ez a válságos fordulat bebiztosította végül Judea legyőzetését. A próféta által cselekedve – az üdvtörténet ezen fordulópontján – Isten mégis hatalmas jelet adott. Ez nem annyira Aháznak, hanem a „Dávid házának” szólt: „A szűz megfogon és fiat szül, mondta Izajás, és Emánuelnek hívja majd.” E név jelentése: velünk az Isten.

Végül újból hallunk e titokzatos asszonyról. Juda nemzetségeiről Mikeás próféta ezt mondja: „Elhagyja őket az Úr, míg nem szül, akinek szülnie kell.” A gyermek származása „ősidőkre megy vissza.” Nem csupán békét hoz, hanem „Ő maga lesz a béke!” E széles prófétai háttér ellenében nem lehet kétséges, hogy a Bibliában megjövendölt asszony csakis Mária lehet. A rokona, Erzsébet így hívja őt a mai evangéliumban: „Uram édesanyja.” A bölcsék váratlan megjelenése és az aprószentek leöldöklése miatt Mária gyermekének, Jézusnak a megszületését igenis észrevették Judeában. Mi is Mária gyermekei vagyunk. Az őtöle való születésünket azonban észre sem vették. Ez a mi keresztelőkön történt, ahol Mária titokzatos módon megszüli Krisztus testének tagjait, mint ahogyan annak fejét testileg megszülte Betlehemben. Végül is, a fejünknek és a tagjainknak egyazon anyja és atyja van. Ugyanez igaz az Egyházra, Krisztus titokzatos testében a főre és a tagokra is! Visszacsend egy régi mondás igazsága: „Senki nem lehet Isten gyermeke, akinek nem Mária az édesanyja!” Minden gyermek is tudja, hogy a „legáldottabb az asszonyok között” Mária, a mi édesanyánk! Ámen.

English / 2018 Sunday 10B

(Gn3:9-15; Mk3:20-35) Adam and Eve coveted the knowledge of good and evil, so they ate the forbidden fruit. Immediately, they realized they were naked. After interrogating them, God passed sentence. The scriptural account thereof explains a lot: why we wear clothes, why we work, why women travail in childbirth and why we all must suffer and die. While passing sentence on the serpent, God said, “I will put enmity between you and the woman, and between your offspring and hers; he will strike at your head, while you strike at his heel.” On the surface, this text – which we now call the ‘primordial gospel’ – simply explains the age-old animosity whereby humans and snakes inflict mortal wounds upon one another. Since this duel is mentioned in the serpent’s malediction, humans must have the victory. Dramatic as this story already is, its intensity was multiplied a thousand-fold for the Jews once they realized

two things. First, the serpent here is really Satan. Second, besides the death of the body, there is another, yet more terrible, death of the soul.

Christianity added the final piece to the puzzle. Along with the first death of the body, humanity also inherited the second death of the soul from Adam and Eve, which we now call eternal damnation. Here finally was the real catastrophe from which the long-awaited Messiah would deliver us – one which affected Jews and Gentiles alike. The correct interpretation of mankind's fall in Adam and Eve, recounted in today's first reading, is the key without which we cannot hope to fathom the Savior's role. Given the pivotal nature of our text, we would be shocked if we found no mention there of the Messiah. Indeed, even Jewish scribes of the first century B.C. understood our so-called 'primordial gospel' to be the very first prophecy of a Messiah. The fathers of the Church in turn drew the obvious conclusion: if the 'seed' who crushes the serpent's head is indeed the Messiah, then His mother – who is also featured in the prophecy – must be Mary. The enmity in turn which God Himself places between her and the serpent must be the grace of her Immaculate Conception, whereby Mary was preserved beforehand from all stain of the original sin.

Among us, Mary alone was free of all concupiscence – the once coveted knowledge of good and evil that for Eve became a fitting punishment. Forget about concupiscence in general; anger in particular is the source of untold misery! It is the proverbial poison which we swallow daily while expecting the other person to die. If, instead, primordial innocence could be bottled, it would fetch a fortune. Indeed, only the mystics can drink from this 'elixir' in the final stages of mystical union. Fr. Gabriel of St. Mary Magdalen put it this way: "The dissent that original sin has created between these two parts of our being [– the sensibilities and the spirit –] is so deep that, to reestablish perfect harmony, which in our first parents was the fruit of a preternatural gift, the infused virtues are not at all sufficient. We need an almost habitual influence of the gifts of the Holy Spirit." (Union with God, p.106) So be it! Amen!